

The Princess Swap
กาลครั้งหนึ่ง
เมื่อเจ้าหญิง
สลับตัว

ซินเดอเรลลากับบอสูร
และโคมงามสวมรองเท้าแก้ว

เรื่องราวความอลหม่านผิดฝาผิดตัว
เริ่มขึ้น เมื่อเจ้าหญิงสลับบทบาทกัน

Kim Bussing เขียน
ดุจฤทัย นันทจันทร์ แปล

The Princess Swap
กาลครั้งหนึ่ง
เมื่อเจ้าหญิง
สลับตัว

ซินเดอเรลลากับอสูร
และโหมงามสวมรองเท้าแก้ว

Kim Bussing เขียน
ตุจฤทัย นันทจันทร์ แปล

 NANMEEBOOKS

Cinderella and the Beast
(or, Beauty and the Glass Slipper)

กาลครั้งหนึ่งเมื่อเจ้าหญิงสลับตัว เล่ม 1 ตอน ซิลเดอเรลกากับสูร์และโฉมงามสวมรองเท้าแก้ว

Kim Bussing เขียน
ตุจตุทัย นันทจันทร์ แปล
คณิน ฉัตรวัฒนา บรรณาธิการต้นฉบับ

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2569
ราคา 345 บาท

Text Copyright © 2025 by Penguin Random House LLC
Cover art copyright © 2025 by Sara Lozoya
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose
of training artificial intelligence technologies or system.

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2569: บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด
สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
คิม, บัสซิง.
กาลครั้งหนึ่งเมื่อเจ้าหญิงสลับตัว เล่ม 1 ตอน ซิลเดอเรลกากับสูร์และโฉมงามสวมรองเท้าแก้ว.
-- กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์, 2569
280 หน้า.
1. นวนิยายอังกฤษ. I. ตุจตุทัย นันทจันทร์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.
823
ISBN 978-616-04-7495-0

ประธานบริษัท สุวดี จงสถิตย์วัฒนา • ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร คิม จงสถิตย์วัฒนา • ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุภารัตน์ ภูไตรรัตน์ •
บรรณาธิการที่ปรึกษา เอื้อยจิตร บุนนาค • บรรณาธิการบริหาร สุวพันธ์ ชัยปัจจซา • หัวหน้าบรรณาธิการ พิมพ์ก กุศลสุภาภาพ
• บรรณาธิการเล่ม สุวภัทร ใจคง • พิสูจน์อักษร พิรัชย์ สมสกุล • ออกแบบปก ชีรวัฒน์ เอี่ยมพิทักษ์พร • กราฟิก สุปราณี อภัยแสน
• ประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ

เพลตและพิมพ์ที่ พิสิสส์เซ็นเตอร์ โทร. 0-2433-7755

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย
 NANMEEBOOKS
บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919
e-mail: contact@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com • Line:@nanmeebooks

หนังสือเล่มนี้ใช้กระดาษปลอดสารพิษ ไม่ระคายเคืองผิวหนัง ช่วยถนอมสายตา
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใด ๆ ทั้งสิ้น
โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนำสำนักพิมพ์

ใครหลายคนเติบโตมากับนิทานและเทพนิยายเกี่ยวกับเจ้าหญิงเจ้าชาย เวทมนตร์คำสาป การผจญภัยต่างๆ เรื่องราวส่วนใหญ่มักจบลงที่ตัวละครเอก ซึ่งเป็นเจ้าหญิงหรือเจ้าชายฝ่าฟันอุปสรรค เอาชนะความชั่วร้าย ได้พบรักแท้และมีความสุขชั่วฉับวันจันทร์ แต่ถ้าเรื่องราวเกิดซับซ้อนกว่านั้นล่ะ ถ้าเกิดเรื่องไม่คาดฝัน อย่างการที่เหล่าเจ้าหญิงเกิดสลับไปอยู่ในเรื่องราวของเจ้าหญิงองค์อื่นล่ะ จะเกิดอะไรขึ้น

เรื่องนี้เกิดขึ้นจริงแล้วใน กาลครั้งหนึ่งเมื่อเจ้าหญิงสลับตัว เล่ม 1 ตอน ซินเดอเรลลากับอสูรและโฉมงามสวมรองเท้าแก้ว เล่มนี้ เมื่ออยู่ๆ เอลลาหรือ ซินเดอเรลลามีเหตุให้ต้องไปติดอยู่ที่ปราสาทของอสูร ขณะที่เบลล์กลับมาโผล่อยู่ในห้องใต้ดินในบ้านแม่เลี้ยงใจร้าย แอมยังถูกบังคับให้ต้องเป็นสาวใช้แทนเอลลาที่หายตัวไป (จริงๆ ไปอยู่ที่ปราสาทของอสูร) แทนอีก ทั้งที่เธอมีภารกิจสำคัญต้องไปทำ กลายเป็นว่าเจ้าหญิงทั้งสองที่ตามท้องเรื่องก็ติดอยู่กับที่ใดที่หนึ่งอยู่แล้วยังต้องมาติดอยู่ในเรื่องราวที่ไม่ใช่ของตัวเองอีก แล้วแบบนี้พวกเขาจะแก้ปัญหา ฝ่าฟันอุปสรรค และค้นพบความสุขชั่วฉับวันจันทร์ของตัวเองได้อย่างไร

มาร่วมเอาใจช่วยพวกเขาในวรรณกรรมเยาวชนเล่มแรกชุด กาลครั้งหนึ่ง เมื่อเจ้าหญิงสลับตัว เล่ม 1 ตอน ซินเดอเรลลากับอสูรและโฉมงามสวมรองเท้าแก้ว ซึ่งมีมากกว่าเรื่องราวของความรัก เจ้าหญิงเจ้าชาย และบางทีเราอาจได้ค้นพบว่าพรวิเศษที่สุดไม่ได้มาจากเวทมนตร์หรือนางฟ้าองค์ใด แต่มาจากตัวเราเอง

นานมีบุ๊คส์

แต่ แม่ของฉัน

สำหรับเพลงรักทุกเพลง การเดินเล่นรอบทะเลสาบทุกครั้ง และยามบ่าย
ทุกบ່ายที่เราอยู่ด้วยกันพลางจิบกาแฟและกินบิสกิตแมเรียนเบอร์รี่
ซึ่งสร้างแรงบันดาลใจและความกล้าให้ฉันได้ไล่ตามความฝัน

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ณ "ดินแดนแห่งห้วงฝัน" ที่ซึ่งเวทมนตร์ร้ายระบ่ำไปกับธารน้ำและสายลม ที่ซึ่งเวทมนตร์เป็นเรื่องธรรมดาเหมือนเหรียญกันกระเป่า คำสาปเองก็เช่นกัน ที่ซึ่งเรื่องเล่าทั้งหลายทั้งปวงที่คุณเคยได้ฟังเป็นเรื่องจริง ณ ที่แห่งนั้นมีเจ้าหญิงผู้แสนร้ายกาจอย่างยิ่งอาศัยอยู่

เธออยู่บนปราสาทสูงซึ่งมีสีสนคล้ายแสงอาทิตย์ยามอรุณรุ่งในเมืองซึ่งตั้งอยู่บนหน้าผาเหนือท้องทะเล และถ้าคุณไม่รู้อะไร ซึ่งคนส่วนใหญ่ก็ไม่รู้นั้นละ เธออาจดูเป็นเจ้าหญิงประเภทเจ้าหญิงผู้แสนดี เธอมีเส้นผมสลวยสีเข้มและดวงตาสีเขียวงดงาม ทว่าจิตใจของเธอบิดเบี้ยวไปทั้งดวง

อันที่จริง ไม่ใช่ความผิดของเธอเสียทีเดียว

ผู้คนทั่วทั้งดินแดนแห่งห้วงฝันต่างเคยแวะเวียนเข้ามาในปราสาท ไม่ว่าจะเหล่าอดีตแม่เลี้ยงใจร้าย เหล่าแม่เมตตใจอารี และเหล่าเงือกผู้มีขาแคชั้วคราว ไปจนถึงกลุ่มคนแคระผู้อาศัยอยู่ใต้ดินลึก รวมทั้งหงส์ที่กลายเป็นหญิงสาวยามต้องแสงจันทร์ พวกเขามาเพื่อหารือกับพระราชินี ต่อรอง คำขาย ไปจนถึงวิงวอน เจ้าหญิงได้แต่เฝ้ามองจากที่ไกลๆ ก่อนจะถูกพี่เลี้ยง ครูสอนเต้นรำ หรือพ่อครัว มาลากตัวไป

เธอพันดาบและยิงธนูเก่งพอๆ กับพี่ชายฝาแฝดของเธอ คำนวณเลขได้ว่องไวพอๆ กับผู้อารักขาทรัพย์สมบัติของพระราชินี และบางที เธออาจเจรจา ต่อรองข้อตกลงอันแสนซับซ้อนได้เลิศเลอกว่าพระราชินีเสียด้วยซ้ำ

แต่เจ้าหญิงไม่สมควรกระทำสิ่งเหล่านั้น เจ้าหญิงควรนั่งเฉยๆ และรับคำชมเชยว่าเธोगามเพียงใด คอยรับของขวัญเป็นกระจกบานสีเงิน ฝูงนกน้อย อัญมณี และป่าติบุกที่มีเหล่ากระรอกติบุกจิ๋ว ซึ่งจะปาลูกโอ๊กโลหะเล็กๆ ใส่หากเข้าใกล้เกินไป เธอไม่ได้รับอนุญาตให้ออกนอกปราสาท เพราะจะดีกับตัวเธอ

มากกว่า ทุกคนว่าอย่างนั้น พวกเขาไม่เรียกชื่อเธอด้วยซ้ำ เรียกเพียงเจ้าหญิง
ราวกับเธอเป็นเครื่องเรือนที่พวกเขาปรารถนา หาใช้เด็กหญิงคนหนึ่ง

จากบานหน้าต่างห้องนอนของเธอ เจ้าหญิงจะเห็นฝูงนกโบยบินบนพากฟ้า
ฝูงกว้างป่าเขาแหลมกระโจนลอดทะเลหลวงพุ่มหนาม พวกแมวนักล่าหนูขุดตัวนอน
ในหย่อมแสงอาทิตย์ เธอได้แต่อธิษฐานครั้งแล้วครั้งเล่าให้ได้อยู่ท่ามกลางพวกมัน
สักหน

แต่เมื่อคำปรารถนาของเธอไม่เคยเป็นจริง เจ้าหญิงจึงทำสิ่งผิดรองลงมา
นั่นคือพยายามไม่เบื่อหน่าย

เธอเทน้ำมันดินลงบนบันไดเมื่อเหล่าอดีตแม่เลี้ยงจะกลับออกไปจาก
พระราชวัง พวกนางจะได้ติดแหงกอยู่กับที่ เธอซังเหล่าแม่มดใจอารีไว้ในห้องเก็บ-
เสเปีย และหย่อนกบหลายตัวลงไปในถ้วยชาของบรรณารักษ์หลวง เธอทิ้งหยิก
ทั้งแหย และขโมย เพราะอย่างน้อยเธอก็ได้ลงมือทำอะไรสักอย่าง

การอาศัยอยู่ในดินแดนแห่งห้วงฝันไม่ปลอดภัยนัก เพราะอาจมีเทพยดา
มาเยือน พวกนั้นขึ้นชื่อเรื่องชอบทำตามอำเภอใจ แถมบางครั้งก็บันดาลพรจับไป
มากไปหน่อย

และเมื่อเทพยดาตนหนึ่งแวะมาเยือน เขาได้ยื่นคำรำลือถึงความร้ายกาจ
ของเจ้าหญิงด้วยตนเอง จึงมอบบทลงโทษที่เขาโปรดปรานแก่เจ้าหญิงผู้แสนดีอัน
เขาบันดาลพรให้สมตั้งใจ สิ่งซึ่งตรงกับที่เธอคิดว่าตัวเองปรารถนา

อย่าบอกใครล่ะว่าคุณกำลังอ่านหนังสือเล่มนี้อยู่

อันที่จริง หากไม่เปิดอ่านเสียเลยจะดีกว่า

เพราะหน้ากระดาษเหล่านี้อัดแน่นด้วยคำสาปและการแก่งแย่งแข่งขัน
การรุกรานของเหล่าเทพยดาและก๊อบลิน การทรยศหักหลังและนาฬิกาวิเศษ

ในนิทานเรื่องหนึ่งที่เปี่ยมไปด้วยเวทมนตร์คาถา อาจมีเศษเสี้ยวมนตราฟุ้งออกมา
ง่ายดาย เกะหนیبเข้ากับคำปรารถนาของคุณ และทำให้พวกมันกลายเป็นจริงเช่น
กัน

จงระวังให้ดี รู้ตัวอีกทีคุณอาจหลงไปอยู่ในนิทานผิดเรื่อง

1

เอลลา

เอลลาไม่โปรดปรานการนอนในเตาผิงเท่าไรนัก เธอรู้ดีว่ารังแต่จะทำให้พีโอน่า และมารี พี่สาวต่างแม่ทั้งสอง (แม้ส่วนใหญ่จะเป็นพีโอน่าก็เถอะ) มีเหตุผลเพิ่มขึ้นเพื่อเล่นงานเธอ ดึงทิ้งผมเธอ และเหลือเพียงข้าวไธ่ดใหม่ติดกันหม้อให้เธอเป็นอาหารเช้า โดยบอกว่าถ้าเธอชอบขี้เถ้ามากนัก ก็น่าจะกินมันเข้าไปด้วย

แต่เพราะมีแค่เวลายามเอลลาเอนกายลงตรงฐานปล่องไฟแล้วมองขึ้นไปเท่านั้นที่เธอจะได้เห็นดวงดาวมากมาย และจินตนาการถึงการผจญภัยบนดาวแต่ละดวง ที่ซึ่งเธอคือนักร้องโอเปร่าหญิงแห่งแอปเพล รับบทเป็นราชินีแห่งกองโจร หรือแม้แต่ช่างทำของเล่น บางครั้งเธอจะนอนจินตนาการอยู่นานจนกระทั่งหลับผล็อยไป แล้วตื่นขึ้นเพราะเสียงกริ่งกริ่งจากกระดิ่งตุ๊กของแม่เลี้ยง หรือเพราะพีโอน่าเตะเธอพลางเรียก "ซินเดอเรลลา"

เว้นเสียแต่ว่าเขานี้เอลลาไม่ได้นอนอยู่ในเตาผิง เธอนอนอยู่บนเตียง เตียงแสนนุ่ม แสงอาทิตย์ยามเช้าตรู่สาดส่องเข้ามาในห้องนอนที่แทบไร้รอยใช้งาน เพดานโค้งมนเหนือศีรษะคล้ายกับบอญู่ภายในลูกบอลกลมๆ มีกองบันทึกลับกหนังสือตั้งโอบนอยู่บนที่มุมห้องหลายมุม และยังมีกล้องส่องทางไกลทองเหลืองตาเดียว

วางอยู่บนโต๊ะโยกเยก

เอลลาลุกพรุด เลิกผ้าห่มนมสีน้ำเงินออกจากตัว หัวเข้าของเธอเจ็บจี๊ด
เหนือที่นอนซาแก้ว ความสับสนพลุ่งพล่านไปทั่วร่างกายเธอ

นี่มันไม่ถูกต้อง

นี่ไม่ใช่ห้องของมารีที่มักมีกองงานขอบเลอะคราบเค้กช็อกโกแลตแห่งกรุง
และไม่ใช่ห้องของฟิโอนาที่มักเคลื่อนกลาดไปด้วยข้าวของกระจุกกระจิกที่เธอ
ดึงดันให้แม่ซื้อจากตลาด

และแน่นอนว่านี่ไม่ใช่ห้องของแม่เลี้ยง ที่ซึ่งทุกสิ่งอย่างมีกลิ่นเหมือน
น้ำหอมหวานเสียนของนางและกลิ่นควันจากไปป์

ถ้านี่คือเรื่องตลกอีกเรื่องของพวกเขาพี่สาว พวกหล่อนก็หลักแหลมขึ้นอีกนิด
เกินกว่าที่เอลลาคาดไว้ เอลลาารู้เพียงว่าเธอต้องรีบไปจากที่แห่งนี้ก่อนซีโมนจะ
ทันรู้ว่าเธอหายไป แม่เลี้ยงไม่มีทางปลาบปล้ำแม่หากนางไม่ได้กินอาหารเช้า
ตรงเวลา ไขว่ว่าเอลลาจะสนใจว่าซีโมนจะได้กินขนมปังปังของนางหรือไม่ เธอสนใจ
แค่ว่าซีโมนอาจยึดเตียงงานบ้านอีกมากมายให้เธอทำหากนางอารมณ์ไม่ดีขึ้นมา

เอลลาเดินกะเผลกทะเลไปยังบานหน้าต่าง หัวเข้าเหนือซาแก้วปวดหนึบ
แล้วเธอก็อ้าปากค้าง

ภาพที่เอลลาคาดหวังจะได้เห็นคืออาคารหินสีชมพูทั้งหลายแห่งเมือง
มิราเวล เมืองหลวงหนึ่งในห้าเมืองของห้าอาณาจักร ณ ดินแดนแห่งห้วงฝัน

เธอคาดว่าจะเห็นถนนปูหินที่ผู้คนสัญจรพลุกพล่าน และยอดแหลมของ
หลังคาพระราชวังที่อยู่ไกลออกไป แต่นั่นมัน...

แกะ

เนินเขาสีเขียวทอดยาวนอกหน้าต่าง แต่มดด้วยกลุ่มนกก่อนกลมๆ กับ
ต้นไถอีกสองสามต้น

เอลลาไม่ใช่แค่ไม่ได้อยู่ที่บ้าน เธออยู่ไกล ไกลแสนไกลจากบ้านเลขที่เดียว
ดูเหมือนว่าถึงอย่างไรขนมปังปังของซีโมนก็จะต้องเสร็จจ้าแน่ๆ

และเอลลา...เอลลาไม่รู้เลยว่าเธอมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร หรือใครเป็นคนพาเธอมา

จะอย่างไรก็แล้วแต่ หนีก่อน แล้วค่อยกังวลทีหลัง

เอลล่ายกบานหน้าต่างขึ้น กลืนหญ้าสดและต้นโคลเวอร์โรยมากับสายลมฤดูร้อน แต่แล้วเธอก็ต้องชะงักอีกครั้ง นาฬิกาทรงสี่เหลี่ยมตั้งประดับอยู่บนขอบหน้าต่าง ด้านข้างมีหลอดลายดอกกุหลาบ นิ้วเอลลากระตุก เวลาบนหน้าปัดผิดปกติ ไม่มีทางสายขนาดนี้แน่ แต่มันทำให้เธอนึกถึงรูปภาพที่พ่อเคยให้ดูครั้งหนึ่ง เธอจึงคว้ามันยัดใส่กระเป๋า เอลลารู้สึกถึงแรงปรารถนาอันเกือบจะไร้เหตุผลที่ต้องเก็บทุกสิ่งซึ่งทำให้เธอนึกถึงพ่อไว้กับตัว รวากับว่าผู้คนจะประกอบร่างชิ้นใหม่ได้เพียงมีสิ่งที่เตือนให้คิดถึง

เอลลาเหวี่ยงขาข้างที่เป็นปกติดีข้ามขอบหน้าต่าง หน้าเบ้เพราะเจ็บหัวเข่าซ้าย ใต้หัวเข่าลงไปคือท่อนขาแก้ว เธอได้มันมาตอนที่ยังเด็กกว่านี้ แต่เมื่อไม่นานมานี้อาการเริ่มเจ็บปวดรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ

ใครบางคนไอ

"นั่นอะ...เธอคือใคร...ทำไมเธอถึง..." ชายผู้มีผมสีขาวยุ่ฟองละล่ำละลักอยู่ที่ช่องประตู เขาเบิกตากว้างเมื่อตระหนักถึงแผนการหลบหนีทางหน้าต่างที่เธอทำสำเร็จไปแล้วครั้งหนึ่ง "มีบันไดนะ รู้หรือเปล่า"

"คุณเป็นใคร" เอลลาถามเสียงแข็งกร้าว "พาฉันมาที่นี่ทำไม"

ชายผู้นั้นยกมือขึ้นสูงผมจนมันชี้ฟูกว่าเก่า เอลลาใจเต้นรัว หรือพีโอน่าจะรู้เรื่องมิตรภาพระหว่างเธอกับอามิร์แล้ว หรือหล่อนวางแผนทั้งหมดนี้เพราะอิจฉาที่เจ้าชายชอบเธอ ไม่ใช่หล่อน

"เธอนะหรือ" ชายแก่อึ้งเสียงหลง "เธอนะหรือ ฉันไม่รู้จักเธอ! เบลล์อยู่ไหน เธอมาที่นี่ได้อย่างไร"

เอลลาเหวี่ยงขาข้ามขอบหน้าต่างกลับเข้ามายืนในห้องอย่างมั่นคง เธอยกมือสองข้างขึ้นเท้าเธอ เรื่องทั้งหมดนี้พิลึกเกินกว่าจะทำให้เธอออกันขวัญแขวน

อย่างน้อยก็ยังไม่ใช่ตอนนี้

"คุณไม่ได้พาฉันมาที่นี่หรอกหรือ" เอลลาถาม "นี่ไม่ได้...ไม่ได้ล้อกันเล่น
ใช่ไหม"

"ล้อกันแล้ว...โอ ไม่น่า" เขากะซิบ "โอ ไม่นะ เกรงว่าฉันจะทำผิดพลาด
ร้ายแรงเข้าไปแล้ว"

2

เบลล์

เมื่อปีที่แล้ว เบลล์ถูกโจรสลัดแห่งทะเลแคริบลักพาตัวไป ฟังแล้วเหมือนเป็นเรื่องใหญ่ แต่ไม่เลย เรื่องทำนองนี้ไม่น่าแปลกใจเสียทีเดียว เมื่อพ่อของคุณค้าขายสินค้าเวทมนตร์แบบที่หายากที่สุด พิศวงที่สุด และมหัศจรรย์ที่สุด

และพวกเขาก็อัศจรรย์ดีไม่น้อย ดีเท่าที่โจรสลัดจะดีได้ ทั้งยังเสนอให้เบลล์ ดีมไซเดอร์มัลเบอร์รี่ชิ้นระอพอของเธอ พวกเขาบอกสองส้อมสองทางไกลทองเหลือง ดาเดียวให้เธอนำกลับบ้านอีกด้วย เรื่องจบลงตรงที่ว่าทั้งหมดเป็นการเข้าใจผิด และก็คลี่คลายได้ง่ายๆ ระหว่างดิมซาและกินขนมปังขิงของเฮนริก

เพราะเหตุนี้เบลล์จึงรู้ว่าไม่จำเป็นต้องกังวลเมื่อตื่นขึ้นมาข้างเตาผิง โดยมีผู้หญิงคนหนึ่งกับเด็กสาวอีกสองคนเพ่งมองเธออยู่ เด็กสาวคนหนึ่งตะหนัสน้ำเตา

หมายความว่ามันได้ผล แผนของเบลล์ได้ผล

เบลล์ยันตัวขึ้นจากพื้น จัดปลายแขนเสื้อให้เข้าที่เข้าทาง เกี้ยวพอยผม สีน้าตาลไม่เป็นระเบียบสองสามปอยขึ้นทัดหูแล้วยิ้มกว้างที่สุดให้พวกหล่อน

เธอเชื่อไม่ลง แต่ก็ชนะ เธอควรเชื่อ เพราะมันเป็น ความคิดที่ดีจริงๆ และนั่นละ มันได้ผล

"เห็นไหม" คนที่เตะหน้าแข้งเบลล์แผดเสียง "ฉันบอกแล้วว่าอย่านี้ไม่ใช่ ซินเดอเรลลา"

หญิงวัยกลางคนคุกเข่าลงถัดจากเบลล์ นางสืบไปบี้แท่งบางเฉียบไว้ระหว่างนิ้ว แล้วพนคว้นกลืนเลมอนออกมา ผมงของนางเป็นสีแดงสดและมีข้อผมสีขาวข้างหนึ่ง ผิวขาวซีด และแม้ว่าตอนนี้ยังเข้าตู่ ตัวนางกลับระยิบระยับด้วยเครื่องเพชรพลอย ทั้งทับทิมเม็ดใหญ่ๆ รอบคอ มรกตเม็ดกลมห้อยระย้าจากหู และยังมีแหขี้ไฟอีกหลายเม็ดบนนิ้วมือ ริวรอยราวใยแมงมุมกระจายออกจากหางตาและดิ่งมุมปากของนางลง

เบลล์ลุกขึ้นยืน สะบัดขาทั้งสองข้างที่ตั้งท่าจะหลับ เธออยู่ในห้องใต้ดินเล็กๆ ที่มีเพียงแสงสลัวๆ ส่องผ่านหน้าต่างบานน้อยลงมา รวากับว่าทั้งสี่อยู่ลึกลงไปได้น้ำ

"ฉันอยู่ที่ไหนหรือ" เบลล์เอ่ยถาม ก่อนจะนึกขึ้นได้เอง ความสุภาพคือทักษะการเจรจาต่อรองที่ดีที่สุดเสมอ ไม่ว่าจะเพราะมันทำให้ผู้คนมีความสุข หรือเพราะมันทำให้พวกเขาไม่ทันตั้งตัวก็ตาม "อ้อ อรุณสวัสดิ์นะ"

หญิงนางนั้นตกใจเล็กน้อย แต่ก็ปรับสีหน้าได้อย่างรวดเร็ว

"เธออยู่ที่เมืองมิราเวล ที่รัก ในห้องใต้ดินของฉัน" นางเสริม รวากับว่า มันเป็นเรื่องสำคัญสำหรับเบลล์ "ฉันคือคุณหญิงซีโมน สโตเนม"

เบลล์ต้องใช้พลังใจทั้งหมดยังตนเองไม่ให้สุดหายใจเสียงดัง สิ่ง que เธอสนใจก็คือเมือง "มิราเวล" ไกลจากบ้านของเบลล์มาหลายร้อยไมล์ บ้านเมืองท่าจากหินสีชมพู ตั้งอยู่บนที่สูงเหนือชายฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือของดินแดนแห่งห้วงฝัน ที่ซึ่งจะจัดงานรื่นเริงตระการตาในอีกสองสัปดาห์

ถ้าอย่างนั้น แผนของเบลล์ก็ได้ผลแน่นอนหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์

เธอลู่บๆ คลำๆ ลือกเกต มันช่วยให้เธอคิดได้ดีขึ้นเช่นที่เป็นมาเสมอ

มันให้ความรู้สึกอุ่นอยู่ระหว่างไหล่ลาร้า เกือบจะกลายเป็นสิ่งที่งอกออกมาจากตัวเธออยู่แล้ว

"เป็นห้องใต้ดินที่น่ารักดีจัง" เบลล์เอ่ย เพราะบางทีการสุภาพก็ต้องอาศัยการโกหก "แต่ทำไมฉันถึงมาอยู่ที่นี่ล่ะ"

"ฉันว่านั่นคือคำถามของฉันนะ" คุณหญิงซีโมน สไตเนมกล่าวพลางสอดคิ้วจากไปข้างหน้า "เช่นเดียวกับคำถามที่ว่า เธอเป็นใคร"

ลูกสาวทั้งสองของนางเฝ้าดูอยู่ด้านหลังจ้องมองเบลล์อย่างแคลงใจ แต่เบลล์ไม่ใส่ใจนัก พวกหล่อนมีผมสีแดงเจิดจ้าเหมือนซีโมน สวมชุดนอนพองฟู พวกหล่อนมีรอยสักน้อยกว่าและน่าหวาดหวั่นน้อยกว่าพวกโจรสลัดมากนัก

คำถามของเบลล์คือทำไมเธอถึงมาอยู่ในห้องใต้ดิน มนตร์ที่เธอใช้เพื่อเดินทางควรพาเธอไปปรากฏตัวที่จัตุรัสในตลาดมิราเวล

เว้นเสียแต่ว่า...

เว้นเสียแต่ว่าจะมีบางอย่างผิดพลาด

"แล้วเอลลาไปไหน" เด็กสาวคนหนึ่งขัดขึ้น บางอย่างคล้ายช็อกโกแลตเปรอะรอบริมฝีปากหล่อน ผมแดงเป็นเกลียวยุ่งเหยิงจนริบบิ้นบางเส้นก็เอนไม่อยู่

"ดูเหมือนจะหนีไปอย่างที่เราได้จินตนาการ" นางเยาะ "ยัยเด็กเหลือขอตัวน้อยนั่น ไปเสียได้ดี"

"เธอเหลือขอจริง" ลูกสาวผู้มีผมยาวเงางามและจมูกยาวแคบกล่าวเสริม "เธอไม่เคยเติมน้ำผึ้งในนมของฉันมากพอ แม้ฉันจะบอกเธอแล้วก็ตาม"

"อสูรร้ายแห่งป่าที่อาจจับตัวเธอไป!" ลูกสาวอีกคนอุทาน

"เจียบน่า มาริ หล่อนคงทำให้สูรชนพองสยองเกล้าไปแล้วล่ะ" ซีโมนตวาด "ที่นี่ เราถึงไหนกันแล้ว..."

"แล้วเราจะทำยังไงถ้าไม่มีสาวใช้" เด็กสาวผมยาวเงางามคร่ำครวญราวกับเธอได้ยินว่าโลกใกล้ถึงจุดจบ

"ก็..." ดวงตาซีโมนหริ่ง ทำให้เบลล์นึกถึงหมาป่าที่เธอเคยเห็นที่บ้าน

ซึ่งยืนอยู่ตรงขอบทุ่งหญ้าเลี้ยงแกะ เบลล์หมุนล้อก่อกองของเธอเพื่อคลายกังวล

"ฉันควรไปดีกว่า" เบลล์รีบพูด "พ่อของฉันเป็นพ่อคำที่เก่งมาก เฮนริก วิลเนิฟว์ รู้จักไหม กิจการค้าขายวิลเนิฟว์นะ เพื่อเป็นการไถ่โทษที่โผล่เข้ามา รบวณในห้องใต้ดินของพวกคุณ เขาต้องยินดีมากที่จะให้..." เบลล์ไม่ชอบแววตา ของซีโมนเลย "อะ...อะไรก็ได้ที่พวกคุณปรารถนา"

"อะไรได้ที่ฉันปรารถนางั้นหรือ" ซีโมนถามย้ำ "ฉันมีหลายสิ่งที่คุณปรารถนา เลยละ"

"อะไรก็ได้" เบลล์กระซิบ เพราะเฮนริกมี...เคยมี...ความสามารถในการทำ เช่นนั้น แม้ว่าพักหลังเคราะห์ร้ายจะตามติดพวกเขา บางทีอะไรก็ได้ อาจเกินจริง ไปสักหน่อยเพราะกองเรือของเขาถูกทำลาย เขาจึงขนสินค้าจากที่อื่นมาไม่ได้ และกองคาราวานของเขาก็เสียหาย เขาจึงไม่อาจออกไปหาของเองได้ แต่แผน ของเบลล์จะทำให้แน่ใจได้ว่าโชคครั้งต่อไปจะเป็นโชคดีเท่านั้น

"สาว ๆ" เสียงของซีโมนหวานหยดย้อย ทำให้กรรมของเบลล์ปวดหนึบ "ขึ้นไปข้างบนซะ"

ลูกสาวทั้งสองเดินขึ้นบันไดพลางบ่นพึมพำ แล้วจึงออกไปจากห้องใต้ดิน และเบลล์ก็สังเกตเห็นตรงหน้าอีกครั้ง เครื่องเพชรของนางเกือบทำให้เชื่อว่าเป็น ของแท้ แต่เบลล์เดินทางมามากและเรียนรู้เรื่องราวมากมาย ซึ่งหมายความว่า เบลล์รอบรู้ แต่บางทีก็ดูเหมือนไม่มากพอ

"เครื่องเพชรของคุณ" เบลล์พูดโพล่ง "เขาหาของแท้ให้คุณได้นะ"

เธอรู้อยู่ดีว่าเธอทำพลาดเสียแล้ว รอยยิ้มของแม่เลี้ยงดึงขึ้น นาง สูดไปป์เรียวเล็กยาว ๆ

"เธอคิดว่าตัวเองค่อนข้างฉลาดเลยละสิ ใช่ไหม" นางเผยอริมฝีปาก "แต่เครื่องเพชรของแท้จะมีประโยชน์อะไร ในเมื่อฉันจะไม่มีสาวใช้ก่อนงานรื่นเริง ตระการตาด้วยซ้ำ"

ไม่นะ ไม่ เบลล์ไม่ชอบสิ่งที่ซีโมนกำลังจะพูดเลย

"พ่อของฉัน..." เธอเกริ่น

ซีโมนพยักหน้าราวกับว่าเธอออกตามเบลล์ไปอย่างนั้น "ถ้าพ่อของเธอเป็นชายมหัศจรรย์อย่างที่เขาคือ มาปรากฏตัวที่นี่พร้อมสิ่งที่คุณสัญญาจะให้เรา ฉันก็ยินดีให้เธอไป แต่ดูเหมือนว่าฉันต้องการผู้ช่วย และเธอมาแทนที่นางพอดี"

เบลล์กะพริบตาพลาถลึงอกเกต มันน่าขันจนเธอคิดว่าต้องพึงผิดแน่ "คุณ...คุณอยากให้ฉันเป็นสาวใช้ของคุณหรือ ทำไมฉันต้องทำอย่างนั้นล่ะ"

"โอ้ ฉันว่าเด็กฉลาดอย่างเธอคงคิดเหตุผลออกสักข้อแน่" ซีโมนคว้าล็อกเกตของเบลล์แล้วกระซอกมันไปก่อนเบลล์จะทันตั้งตัว เธอคล้องมันไว้รอบคอตัวเองแล้วยึดตัวขึ้น ล็อกเกตที่ปกติเป็นสีทองอบอุ่น ตอนนี้นักลับดูซีดจางไร้ชีวิตชีวาบนผิวหนังของซีโมน

"คุณทำอะไรนะ" เบลล์อ้าปากค้าง เธอเสียล็อกเกตไปไม่ได้เด็ดขาด มันเป็นของขวัญเดียวของแม่ที่เธอมี แม่ผู้ล่วงลับไปในวันที่เบลล์เกิด

"ทำให้เรื่องนี้สมเหตุสมผล" ซีโมนกล่าว "ฉันต้องการสาวใช้จนกว่างานรื่นเริงจะจบ ส่วนเธอต้องการนี้" นางจิ้มล็อกเกต และเบลล์ก็ตัวสั่นสะท้าน ราวกับนางจิ้มตัวเธอเอง

"คุณทำแบบนี้ไม่ได้นะ" เบลล์ตอบโต้อย่างตึงทื่อ เบลล์มักถูกเรียกว่าเป็นตัวประหลาด ชอบเพื่อน ซึ่งก็เป็นสาเหตุที่เธอพยายามจะเป็นมิตร เพื่อพิสูจน์ว่าเธอมีเหตุผลและเฉลียวฉลาด คู่ควรแก่การยอมรับ ไม่ใช่มาติดแหงกอยู่ในห้องใต้ดินของใครบางคน "คุณจะบังคับให้ฉันเป็นสาวใช้ของคุณไม่ได้"

"ฉันว่าฉันคงไม่จำเป็นต้องได้เครื่องเพชรใหม่แล้วละ จริงไหม" ซีโมนพูดราวกับว่าเบลล์ไม่ได้พูดอะไรเลย

นี่ไม่ใช่ล็อกเกตดาดๆ แม้จะดูเหมือนไม่มีอะไรพิเศษ เป็นทรงกลม เรียบๆ ทองมีร่องรอยขีดข่วนตามอายุ แต่มันมีเวทมนตร์ทรงพลัง เบลล์ถูกกำชับไว้ไม่ให้เปิดมัน นอกจากว่าจะมีเหตุผลสำคัญที่สุดในโลก

"คุณทำแบบนี้ไม่ได้นะ" เบลล์พูดตะกุกตะกัก ล็อกเกตนั่นคือ...อนาคต

ของครอบครัวเธอ

"ที่ฉันทำทั้งหมดนี้ก็เพื่อโชคชะตาของตัวเอง เป็นบทเรียนที่เธอควรเรียนรู้ไว้นะ" รอยยิ้มของซีโมนดูสงบ เกือบจะเป็นมิตร เช่นเดียวกับดอกไม้ที่มีพิษที่ดูงดงามได้ "แต่เธอพูดถูก ฉันจะใจดีขึ้นอีกนิดก็แล้วกัน"

ซีโมนเตะถังใส่ถ้วยเลนทิลคว่ำกระจายเข้าไปในเตาผิง จนมันผสมปนเปไปกับซีอิ๊วและผงถ่าน เบลล์อ้าปากค้าง

"ถ้าเธอเก็บถ้วยทั้งหมดนี้เสร็จก่อนเที่ยงคืน ฉันจะคืนล็อกเกตน้อยๆ นี้ให้แล้วปล่อยให้ไป" ซีโมนแสยะยิ้ม "โชคดีล่ะ"

ซีโมนก้าวยาวๆ ขึ้นบันไดไป ปิดประตูห้องใต้ดินแล้วลงกลอนตามหลัง

3

เอลลา

ก่อนชายผู้นี้จะทำผิดพลาดร้ายแรง ก่อนพ่อของเอลลาจะตายจากไป และก่อนเขาแต่งงานกับซีโมนผู้ร้ายกาจฟ่งด้วยลูกสาวผู้ร้ายกาจอีกสองคน เอลลากับพ่อก็ใช้เวลาด้วยกันทั้งวันในหอสมุดหลวงแห่งมิราเวล ซึ่งเป็นโพรงถ้ำใต้ดินขนาดมหึมามีไฟประดับส่องแสงสีทองวูบไหวไปทั่วชั้นหนังสือ และแว่วเสียงทะเลกระซิบกระซาบจากระยะไกล

เรดมอนด์ พ่อของเธอเคยเป็นถึงบรรณารักษ์หลวง และเอลลาก็จะนอนขดตัวอยู่กับกองแผนที่เก่าแก่ที่เขาให้เธอดู *ตรงนั้น* มหาสมุทรปั่นป่วนไปด้วยอสุรกายและแม่มดแห่งท้องทะเล หรือ*ตรงนั้น* บานประตูมากมายเติบโตอยู่ภายในต้นไม้ทั้งหลาย เมื่อเอลลาเรียกร้องจะไปเห็นสถานที่เช่นนั้นกับตา พ่อจะนั่งข้างๆ เธอแล้วพวกเขาก็จะวาดแผนที่หลายแผ่นของพวกเขาเอง ระหว่างทางกลับบ้าน พ่อจะชี้ขึ้นไปบนท้องฟ้ายามราตรี และบอกเธอว่าใครก็ตามที่กล้าคว่ำดวงดาวจะไปถึงสถานที่ซึ่งไกลเกินจินตนาการ

ก่อนหน้านี้เรดมอนด์เล่าไว้ว่าเอลลาเคยมีผมยาวสีทองสว่างพลิ้วไหวเหมือนแม่ ไม่ค่อยมีใครใส่ใจที่ขาซ้ายของเธอสั้นสุดเพียงได้เข้า และตั้งแต่นั้น

ลงไปจนถึงเท้าทำจากแก้ว มันเป็นของขวัญสุดพิเศษที่พ่อค้นหาทั่วทั้งดินแดนแห่งห้วงฝันเพื่อเธอ ของขวัญที่ต้องนำมาฝึกโบราณของเขาซึ่งเป็นมรดกตกทอดของครอบครัวไปแลงมา

แต่แล้วทุกสิ่งก็เปลี่ยนไปเมื่อเรดมอนด์แต่งงานกับซีโมน บ้านก็ไม่ค่อยอยู่อีกต่อไป หนึ่งปีต่อมา เจ้าหญิงใจร้ายแห่งมิราเวลทำให้พ่อเธอต้องเสียนานที่ห้องสมุด แล้วเงินทองก็ร่อยหรอลง เมื่อเขาล้มป่วย เอลลาเฝ้าอยู่ข้างเตียงเขา ขณะที่ฤดูร้อนแผดเผาหนักขึ้น แล้วอาการไขก็ปรากฏเขาไป เมื่อความโศกเศร้าและหวั่นวิตกเปลี่ยนแม่เลี้ยงผู้เย็นชาให้กลายเป็นคนเหี้ยมโหด เมื่อพีโอนาริเริ่มเยาะเย้ยถากถางเธอ ชูจะตัดผมเธอ เอลลาจึงคิดว่ากรรไกรตัดผมเสียเอง เธอเรียนรู้ที่จะลับฝักดาบให้เฉียบคม และทำให้ตนเองร่ำเรียนขึ้นโดยจินตนาการว่ามีฝูงแมลงสาบอยู่ในข้าวโอ๊ตของซีโมน

แต่พวกหล่อนจะไม่มีความปราถนาสิ่งหนึ่งที่เธอหวังแทนที่สุดไปได้ นั่นคือแผนที่ทั้งหลายที่ลัดแล่นอยู่ในหัวเธอ พวกมันคือความเป็นไปได้แห่งการผจญภัย

หลังจากเรดมอนด์ตาย พีโอนาก็ยึดห้องนอนเอลลา เธอจึงต้องย้ายลงไปยังห้องใต้ดิน ส่วนซีโมนตกแต่งบ้านด้วยของโบราณปลอมๆ จนไม่เหลือเค้าเดิมสวนดอกไม้แห่งเขียว และเอลลาถูกบังคับให้ต้องไม่เข้าศาลิเจนเป็นแป้ง แล้วนวดจนเป็นโศก่อนจะอบโศจนเป็นขนมปังหลายแถวที่ไม่เคยสมบูรณ์แบบ เธอต้องซักผ้าขนหนูหลายผืน ตากผ้าปูที่นอนมากมายบนราว และค้ำยุงเท้าสกปรกจากใต้เตียงทุกเตียง เธอต้องชูดกระทะ ขัดหม้อ กวาดพื้น และเช็ดกระจก ขอนี้วของเธอซ้ำ และเข้าเหนือขาแก้วของเธอก็ปวด

เธอจะได้เลิกทำงานบ้าน และย้ายกลับขึ้นข้างบนก็ต่อเมื่อเธอทำตัวดีซีโมนสัญญาไว้

เอลลายอมทำตามทุกอย่างที่ซีโมนสั่ง เพราะเธอคิดว่าบางที...บางทีอะไรๆ อาจดีขึ้น ซีโมนจะได้เห็นว่าเธอพยายามเป็นเด็กดี เธอพยายามแล้วจริงๆ แต่เธออดจะโกรธจนเดือดดาลอยู่ในอกไม่ได้ โกรธเจ้าหญิงผู้ชั่วร้ายนั้น โกรธอาการ

เจ็บป่วยของพ่อ รวมถึงซีโมนด้วย

หลายสัปดาห์ผ่านไป กลายเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี เอลลามีเพียงอาเมอร์ เจ้าชายแห่งมิราเวลผู้ไม่เข้าใจเลยว่าเหตุใดเธอถึงไม่รักเมืองนี้เหมือนอย่างที่เขารัก และเอลล่ายิ่งผิดหวังมากขึ้นเมื่อเธอเฝ้าขอพรจากเหล่าดวงดาวมายาวนาน แต่พวกมันกลับไม่รับฟัง เธอสัญญากับตัวเองว่าจะหนีไปให้ไกล ตามหาการผจญภัยของตนเอง ถึงแม้ว่าเธออาจจะมึนงงทำอะไรไม่จากไป

ตอนนี้ดูเหมือนว่าเธอจะหนีมาได้สำเร็จ ต่อให้เป็นเรื่องบังเอิญก็ตาม

“กินขนมปังขิงหน่อยไหม”

เอลลาพยักหน้าพลางยิ้มชอบขนมปังและนึ่งขยุกขยิกอย่างกระวนกระวายบนเก้าอี้ ชายผู้นั้น เฮนริกแทนมพรวดลงในถ้วยชาของเขาเท่าๆ กับปริมาณนมจากแกะทั้งตัวได้ เขาอธิบายว่าตนจะคิดได้ดีขึ้นเมื่อดื่มชา เอลลาจึงปฏิเสธชาที่เขาเสนอให้เพราะไม่อยากคิดเรื่องซีโมนหรือคิดว่านางจะโกรธเป็นฟืนเป็นไฟเพียงใด เมื่อรู้ว่าเอลลาหายตัวไป

แต่...โกรธแล้วจะเป็นอะไรไปเล่าถ้าเอลลาหายตัวไป

เมื่อคิดดูอีกที เอลลาตัดสินใจรับชาหนึ่งถ้วย ชุกซ่อนรอยยิ้มยินดีไว้หลังถ้วยชาแล้วจินตนาการถึงตอนที่ซีโมนสั่งกระดิ่งเล็กจิ๋วของเธอ เรียกหาขนมปังปังกับกาแฟแต่ไม่มีใครตอบรับ

เฮนริกหยิบแว่นตาดาวลวดบางๆ เสียบเข้าไปในผมยุ่งเหยิง สลับกับมองผ่านมันเพื่อพิจารณาเอลลา เธอสงสัยว่าเขาเห็นอะไร เห็นลอนผมสีทองที่เธอคอยตัดให้สั้นเหนือบ่าเสมอ หรือดวงตาสีฟ้าที่เธอได้มาจากพ่อ เห็นแขนเสื้อชุดนอนเปราะเปื้อนถ่านที่เธอใช้วาดแผนที่เดินทาง หรือผิวซีดซีขาวไปหน่อยของเธอที่ซีโมนพร่ำบ่น และหากเขามองชัดๆ เขาก็จะเห็นว่าร่างกายบางส่วนของเธอ

ทำจากแก้ว

เขาจะคิดอย่างไรกับสิ่งเหล่านี้ เธออยากรู้แต่ก็กลัวเกินจะถาม

"ซานนี่เป็นของขวัญจากยักษ์ในตะเกียงแห่งแอมโบรเซีย" เขาพูดพลางสูดไอร้อนเข้าปอด รสชาติหวานและกลิ่นหอมละมุนละไมต่างจากชาสีเข้มรสขมของมิราเวล แม้ว่าเอลลาจะจำมันได้จากวันคืนที่เคยอยู่ในพระราชวังมิราเวล พระราชินีมิลาน แม่ของอามีร์มาจากแอมโบรเซียและนำเข้าชานั้น เอลลาดังตารอคอยมันเสมอ

เฮนริกเล่าว่าเขาเป็นพ่อค้าผู้เดินทางไปทั่วดินแดนแห่งห้วงฝันกับลูกสาวพ่อค้าผู้ครั้งหนึ่งเคยรุ่งโรจน์ ผู้ผจญภัยในดินแดนมหัศจรรย์หลายแห่งลึกลงไปในพงไพรแห่งฝัน ตั้งแต่หน้าตักทั้งสิบ ทะเลสาบหมีสีฟ้า ริงไวเวรินแห่งแอปเพล และป่าดงดิบที่ซึ่งแม่น้ำสีชมพูสดไหลเอื่อย แต่เมื่อไม่นานมานี้เขาถูกเคราะห์ร้ายตามติด เรือหลายลำอัปปาง คาราวานกองเกวียนก็เสียหาย ซ้ำตอนนี้ลูกสาวของเขายังหายตัวไปอีกคน และเป็นเอลลามาปรากฏตัวแทนในบ้านของเขาที่เซปเพอร์ตัน กล่าวคืออีกฟากหนึ่งของดินแดนแห่งห้วงฝันจากที่ตั้งของมิราเวล

"นั่นคือตอนที่ฉันไปเอาของขวัญให้เบลล์" เฮนริกพูดต่อ ฟังพอใจที่ตอนนี้ซาเป็นสีขาวนวล "เบลล์...คือว่า เธอเป็นเด็กน้อยผู้ฉลาดหลักแหลม แล้วยังมีมารยาทมาก นับเป็นส่วนผสมที่อันตรายทีเดียว เราไม่มีวันคาดเดาได้ว่าเธอคิดอะไรอยู่ในหัวกันแน่ เธอไม่ค่อยร้องขออะไร แต่จู่ๆ เธอ...งานรื่นเริง...แล้วฉัน...ก็เลย..." เขาระแอมไอ ราวกับว่ามีบางสิ่งที่เขาละไว้

เฮนริกขมวดคิ้วใส่ถ้วยชา

"ฉันคิดว่าคงดีหากมีอะไรพิเศษกลับมาให้เธอด้วย ไม่ได้มากมายอะไรหรอก แม่ของเธอโปรดปรานดอกกุหลาบ แต่กุหลาบตาย ฉันเลย...มันเป็นนาฬิกาเรือนเล็ก ๆ มีดอกกุหลาบวาดประดับไว้นะ" เอลลาใจเดินถี่รี่ เธอแอบสอดนัยมือลงไปใ้ในกระเป๋า จีบนาฬิกาเรือนเดียวกันนั้นไว้แน่น

การฟังเฮนริกเล่าถึงลูกสาวทำให้เอลลาปวดใจที่จะต้องคืนนาฬิกาให้ เธอแทบจินตนาการว่าพ่อของเธอเป็นคนมอบนาฬิกาเรือนนี้ให้เธอได้ แม้จะ

นิกภาพได้เช่นกันว่าพ่อคงตำหนิเธอที่ปล่อยให้จินตนาการเตลิดไปไกล อีกแล้ว

เฮนริกเลิกคิ้วหนา "เมื่อคืนตอนฉันกำลังหาที่พัก ฉันก็บังเอิญเจอ...ที่ที่ดูดีทีเดียว ถ้าให้พูดตามตรงก็ออกจะเก๋อยู่สักหน่อย พอเห็นนาฬิกานั้น แน่นนอนว่าฉันนึกถึงเบลล์...และสิ่งที่เกิดขึ้น ฉันว่า...ฉันคิดว่าใครก็ตามที่ฉัน เอ่อ ยืมนาฬิกามาคงไม่...ไม่ชอบใจเท่าไรนัก"

เอลลาเดาว่า "ยืม" คงเป็นคำสุภาพของคำว่า "ลักขโมย" อีกอย่าง มันก็แค่ นาฬิกา เรื่องวุ่นวายทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเพราะนาฬิกาเรือนเดียวอย่างนั้นหรือ

มีปัญหาที่ควรค่าให้ต้องวุ่นวายอีกมากมาย ทั้งบ้านของเฮนริกที่เอียงไปข้างหนึ่งราวกับว่ามียักษ์สักตนเหยียบมันขึ้นแล้วทุ้มกลับลงไปดังโพละ อัดแน่นไปด้วยสิ่งของนำอัศจรรย์และพิลึกกึกกือ เพียงห้องครัวห้องเดียวก็ล้นทะลักไปด้วยหนังสือหลายเล่มที่ส่งเสียงร้องกะตึก หนังสือหลายเล่มหุ้มด้วยปกมีขนลูกแก้วหิมะหลายลูกซึ่งผู้คนและเหล่ามนุษย์หิมะข้างในเคลื่อนที่ไปมา โหลแก้วใสแมลงทับ กระดานหมากรุกที่หมากทุกตัวนอนกรนอยู่ มีดหักๆ แยกเป็นสามแฉกพร้อมข้อความกล่าวว่า *คำเตือน อย่าซ่อม มิเช่นนั้นจะโดนตี* แม้แต่กาน้ำยังเต้นจิกเมื่อมันส่งเสียงหวีด

"คุณคิดว่าเจ้าของนาฬิกาเรือนนี้สาปมันไว้หรือ" เอลลากลามขณะเคี้ยวขนมปังชิงที่ทั้งนุ่ม หวาน และเผ็ดร้อน "แล้วยังลักพาตัวเบลล์ไปด้วย"

"เพื่อเป็นการลงโทษนะ หนูเองก็ต้องมาติดแหงกในคำสาปไปด้วย" เขาส่ายหน้า "คำสาปร้ายบางทีก็สะเพร่ามากทีเดียว สะเพร่ามากจริงๆ"

เอลลาเลียเศษขนมปังชิงออกจากนิ้วมือ คำสาปโดยบังเอิญอย่างนั้นหรือ เธอไม่เห็นรู้สึกต้องคำสาปขนาดนั้นเลย

เฮนริกโดดผลุงแล้วเริ่มโยนข้าวของชิ้นนั้นขึ้นนี้ลงกระเป่าหนัง คิวส์เสื้อโค้ต-เดินทางปุปะมาสวม "ฉันต้องไปหาเบลล์" เขาพิมพ์่า จากนั้นก็ชะงัก แล้วยกมือตบหน้าผากตัวเอง "หนูต้องกลับบ้าน บ้านหนูอยู่ที่คอราลอนไช้ใหม่"

เอลลาพยักหน้ารับคำโกหก แม้เฮนริกจะขอขนมปังชิงได้ยอดเยี่ยม เขา

ก็ยังคงเป็นคนแปลกหน้า และเธอไม่อยากจะเสี่ยงเพื่อว่าเขาอาจรู้จักซีโมน

แล้วมันจะมีบ้านหลังไหนรอคอยเธอ ซีโมนกับพวกพี่สาวไม่ใช่บ้าน เธอมี
อามิรี แต่เขาเป็นเจ้าของชาย และหลังจากครั้งสุดท้าย...ช่วงเวลาอันเลวร้าย
กระอักกระอ่วนยอดยอดแสนั้น...ที่มีราเวลเธอเป็นเพียงสาวใช้กันคร่ำก่ำพริ้วพ่อแม่
และขาครึ่งหนึ่งทำจากแก้ว

ความแตกต่างทำให้ลูกทรงพลัง พ่อเคยบอกไว้ แต่ขาที่อาจแตกสลายได้
หากวางแรงเกินไปจะทรงพลังได้อย่างไร เรื่องที่เกิดขึ้นในแบบที่ผู้คนเชื่อว่าบางที
เธอคงทำอะไรมากไม่ได้แม้เธอจะรู้ว่าตัวเองทำได้ก็ด้วย

"ถ้าหนูไปกับคุณและช่วยตามหาเบลล์ล่ะคะ" เอลลาถามแล้วก็ตกใจตัวเอง
เวทมนตร์ที่ผิดพลาดอาจพาเธอมาที่นี่ แต่ไม่ได้หมายความว่าเธอจะคว้าดวงดาว
ลงมาแล้วค้นหาการผจญภัยของเธอเองไม่ได้

"อันตรายเกินไป" เฮนริกส่ายหน้า "ครอบครัวหนูคงเป็นห่วงแยะ"

"พวกเขาไม่ห่วงหรอกค่ะ" เอลลาตอบ "และหนูไม่กลัวด้วย"

เธอเฝ้าซู่จะหนีมาเป็นเดือนๆ แล้ว ซีโมนคงคิดว่าในที่สุดเธอก็ทำตามนั้น
อย่างมากนางคงแค้นตระหนกที่ไม่มีสาวใช้ เพราะสาวใช้คือเครื่องพิสูจน์ว่านาง
ได้เข้าใกล้สถานะชนชั้นสูง ถึงแม้ว่าสาวใช้ผู้นั้นจะเป็นลูกเลี้ยงของนาง และ
หีบสมบัติจะมีเพียงหยากไย่และความทรงจำก็ตาม

"คนที่ฉัน...เอ่อ ยืม...มันมา ไม่ใช่ประเภทที่เป็นมิตรนักหรอกนะ" เฮนริก
ลั้งเล ส่วนเอลลาพยายามไม่กลอกตาแล้วถามว่าทำไมเขาไปยืมข้าวของจากคน
ประเภทนั้นตั้งแต่แรกล่ะ แต่เธอไม่เคยเข้าใจพวกผู้ใหญ่อยู่แล้วและไม่คิดจะ
พยายามตอนนี้

"ถ้าอย่างนั้นคุณยังต้องการคนช่วย" เอลลายื่นกราน "ขอรับรองเถอะค่ะ หนู
ช่วยคุณได้นะ"

การผจญภัยไม่เคยอยู่ใกล้เท่านี้มาก่อน เธอจะไม่ยอมปล่อยให้โอกาสนี้
หลุดมือไปเด็ดขาด

4

เบลล์

สิ่งที่เบลล์ได้เรียนรู้คือเวทมนตร์ช่วยแก้ไขได้แทบทุกปัญหา เว้นเสียแต่ที่ไม่มีเวทมนตร์ให้ใช้ในตอนที่ต้องการที่สุด ชั่วโมงที่ผ่านมาเบลล์ไล่เคาะผนังทั่วทุกมุมเพื่อเสาะหาโพรง ยกถึงไหน ออกดูว่ามันปิดบังทางหนีลับไว้หรือไม่ ชุดคู้ซี่เก้าและถั่วเลนทิลที่หล่นเกลื่อน-กลาดในเตาผิง ไปจนถึงกองผ้าสกปรกเพื่อค้นหาประตูกล ทว่าสิ่งที่เบลล์พบ มีเพียงแผ่นที่สองสามแผ่นและกองสมุดสเกดซ์ ไม่มีหนทางหลบหนีหรือวิธีซิง ล็อกเกิดขึ้นมา ไม่มีวัตถุเวทมนตร์ซุกซ่อนไว้ให้เบลล์ใช้

ถ้าเพียงแต่เธอฉวยกุญแจผีที่เฮนริกวางไว้บนโต๊ะทำครัวมาด้วยสักดอก ถ้าเพียงแต่เธอมีนาฬิกาข้อมือเก่าเรือนนั้นที่หยุดเวลาได้สองสามนาที ถ้าเพียงแต่ ถ้าเพียงแต่ ถ้าเพียงแต่

เบลล์ไม่สนใจถั่วเลนทิลทั้งหลายด้วยซ้ำ เธอวิเคราะห์แล้วและรู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้ และความเป็นไปไม่ได้หมายถึงต้องคิดหาวิธีใหม่ๆ

มีหนึ่งวิธีหมอบตัวอยู่ในหัวเธอแล้ว วิธีที่บ้าคลั่ง เหลวไหล แต่บางครั้ง ความเหลวไหลก็เป็นเพียงวิธีเดียวที่ทำให้ได้ไปต่อ โดยเฉพาะในสถานที่อย่าง